

bristfærdig —, at den Vedtægt, der kommer, udtrykkelig vil indeholde en Bestemmelse, der forbyder Kompensation. Det er klart, at naar man kan rage alle Kurser i en Pærevælling og derudaf drage en eller anden Mellemkurs, kan det ikke kontrolleres bagefter, om en bestemt Ordre er udført paa en bestemt Vis. Men i det Øjeblik en Kunde har forlangt Papiret f. Eks. solgt ikke under 106, kan det selvfølgelig kontrolleres ganske nøje, hvorvidt han faar sin Afregning til denne eller en anden Kurs.

Det er jo altid en saare let Sag at stille sig paa det rent *ideelle* Standpunkt, men i et Tilfælde som dette, hvor man ikke kan gennemføre Idealet uden fuldstændig at vende op og ned paa Forholdene, uden at skabe et helt nyt Sæt af Mænd, der kan sætte Kurserne, skulde jeg dog fremdeles mene, det er irrealisabelt. Naar det er det, naar Udviklingen har ladet hele Mæglervæsenet ligge bag sig, kan man beklage denne Udvikling, og det vil jeg gerne være med til, men det er efter min Formening Don Quixoteri at ville skrive Udviklingen tilbage for at „holde Ideens Fane højt“. Der er en dansk Forfatter, der har gjort opmærksom paa, at det turde være et af de mest betegnende Træk i Cervantes' „Don Quixote“, at da han er helbredet fra sin ideale Galskab, og man tror, at nu er hans Hjerne igen i Orden, og Præsten da kommer for at tale med ham om et Indfald, der er sket i Spanien, og er fædrelandsbekymret, saa siger han lige med eet: „Men kunde man ikke vende tilbage til, at de gamle Ridderer med Rustning og Landse nu samlede sig for at drage Hjenden i Møde?“ Saa kunde man altsaa mærke, at Manden var, om jeg saa maa sige, spil-lyvende-gal, og at der overhovedet ikke var nogen Redning for ham.

Men i øvrigt vil jeg ogsaa gerne til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds gøre en rent personlig Bemærkning. Den overdrevne Ros for Resignation giver mig nemlig Anledning til at oplæse nogle faa Linier, som indeholder det fornødne Svar, Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse af et Værk, jeg skrev 1917, hvor jeg altsaa maa have forudset, at jeg kunde blive Genstand for en saadan Ros. Der staar heri udviklet, at det at gøre en lignende Gerning, som jeg her har gjort, er fortjenstfuldt. Jeg omtaler, at det faldt i Anders Sandø Ørstedes Lod Gang paa Gang at gøre en slig Gerning — „han har aabenbart hver Gang set, hvad der kunde

anføres til Gunst for dette Resultat, selv om han altsaa ikke mente, at de paagældende Grunde var de afgørende — og han har da villet sørge for, at det mindre rigtige ikke blev helt urigtigt, ved at det fremtraadte i en kluntet Form eller med en fejlfuld Begrundelse. Rimeligvis har han ogsaa mangen god Gang ved at paatage sig denne Opgave kunnet afbøde den mindre rigtige Beslutnings værste Mangler. Denne hans Virksomhed har derfor sikkert krævet stor Resignation, hvad der kun kan tjene ham til Hæder, men viser desuden ogsaa den strengest mulige Pligtopfyldelse — man kan vel overhovedet ikke forestille sig en Handlemaade, som er mere paaskønnelsesværdig end netop den, som her udøvedes: naar vedkommende ikke selv kunde sætte sin Mening igennem da at sørge for, at det bedste ikke blev det godes Fjende, men at tværtimod det relativt gode, som fandtes i den trufne Afgørelse, ogsaa kom fuldt ud til sin Ret“.

Jeg ønskede imidlertid gerne til Slutning at fremkomme med en almindelig Udtalelse om den Bestemmelse, som i hvert Fald Udvalgets Flertal er endes om, at man nu indskrænker sig til at paalægge fremtidige Kursnoteringsdeltagere, Vekselererne, Fondsbørsens Medlemmer, under Noteringen kun at udføre Forretninger i Aktier kommissionsvis. Hvis den hele Lovgivningsmagt vedtager dette, vil jeg tillade mig at hævde, at der derigennem vises Vekselererstanden en meget stor Tillid, men derfor kræves der ogsaa, at denne Tillid ikke skuffes. Da man i sin Tid her i Landet led under Smugleriet, da dette oven i Købet var den normale Form for Indførsel, saa havde de daværende Ledere af Staten den Dristighed pludselig at afskaffe alle strenge Forordninger og Foranstaltninger mod Smuglerivæsenet, sætte fornuftige Toldsatser og derigennem vise Købmandsstanden den Tillid, at man regnede med, den ikke mere smuglede. Og dette viste sig ogsaa at være rigtig Politik: overfor denne Tillid udviklede der sig den Moral, den Købmandsmoral, at det var uhæderligt for en god Købmand at forsøge paa at smugle. Man maa da ogsaa haabe paa, at der vil udvikle sig den Moral blandt Vekselererne, at det er uhæderligt at svigte den Tillid, som Lovgivningsmagten ved at træffe denne Bestemmelse viser dem. Man hører vel af og til flotte Bemærkninger om, at det betyder jo ikke noget, man kan jo bare dunke sin Nabo paa Skulderen og lade ham gøre den Forretning, man alt-